

*

peegel on igal hetkel muutuv
foto millesse iga päev ujud nagu
üks teine kala ehkki kõik kalad on
ühesugused nagu ka vesi peeglis sina
piiratu kaalutu tumm kahemõõtmeline
sina kala kelle hääl ja lõhn jäid
siiapoolse klaasi ujud iga päev mööda
sind sisse imavast säravast aknast
sulle tähtsamasse maailma ja selle
akna taga vaid kontuurid vaid vormid
värvid vaid igapäevane püsitus vaid
olemise trellid nagu oleksid kohtu all

kui peegel võtaks sinult kõik mida temas
näed siis mis jääks vist oleksidki sina. sa kala

*

saabastes milles pole varbaid ei
säili jäljed. käistes ei ole
käsi. juuksed tõmbavad mõtted sisse –
kõik kammi hammaste vahele. peegel kukub
alati näoga maha. valguskilbid ei peegelda
neisse vaatavaid pimeduskilpe. kuningas
suri puuder näokortsudes. sõnas mets
ei ole ühtegi tähte. tühjaksjoodud veinipeeker
kaotab mõtte ärajoodud vein aga saab selle.
see mida pudeneb mu küünte alt on
naelaotste saepuru. luukere sinus
mu arm juba kakskümmend aastat magab

minu omaga. kakskümmend aastat mida samuti
pole: vaid arv milles ei kortse ei puudrit

*

peaks kõik raamatud ümber kirjutama
vahetama sõnade kohad korraldama need
ümber et raamatud muutuksid arusaamatuks
arusaadavad raamatud väsitavad. mõte
et neid võib lugeda vaid ühe korra
on jube. kui sõnad oleksid tehtud
veest siis nad liiguksid kogu aeg ise
paigast paika sulanduksid üksteisesse
mõne aja pärast teed raamatu lahti leiad
juba hoopis teise teksti. nii jääks raamat ellu.
võiksid teda uuesti kogeda. igaüks
kokeks teda teistmoodi. üks raamat oleks palju

raamatuid. kui sõnad läheksid segi kui pilk
neid riivab. nagu vesi kui kaater sõidab